

PARLEM DE CUINA

Un cap de setmana folklòric i gastronòmic

Aquest passat cap de setmana he tingut l'oportunitat de viatjar a Galícia, més concretament a Vigo i a Santiago de Compostela. Juntament amb els companys de l'Estol de Tramuntana, hem passat tres dies junts gaudint de l'hospitalitat del grup Froles Mareliñas, que ens va convidar amb motiu de la celebració del seu 50è aniversari. També vàrem aprofitar per gaudir de la bona gastronomia de les terres Gallegues, exquisit marisc i peix, gustoses carns i el més variats dolços per a llepar-se els dits, tot regat amb bon Ribeiro i Albariño.

La gran majoria de restaurants i bars ofereixen, a més dels plats de carta, els típics pinxos o montaditos. Petites mossegades que conviden a tot un protocol d'intercanvi de comentaris entre tots els comensals i a gaudir d'una forma diferent de dinar o sopar.

No és per a fer enveja a ningú, però realment vàrem gaudir de valent. Bona companyia, bon menjar i bon temps per a passejar, què més es pot demanar?

Per ventura un dels plats dolços més típics d'allà sigui la Tarta de Santiago, que tal vegada la podem comparar a la nostra ensaïmada, que tothom que ve a l'Illa se l'ha d'emportar per als seus amics i familiars que no l'han poguda degustar "in situ".

Doncs per als qui no l'heu provada, aquí us deixo la recepta d'aquest dolç d'ametlla.

TARTA DE SANTIAGO

Ingredients:

4 vermells d'ou,
2 blancs d'ou
75 grams de mantega
125 grams d'ametlles moltes
50 grams de farina
Una llimona rallada



125 gr.de sucre normal i 75 gr. sucre en pols per a decorar.

Elaboració:

Dins una cassola hem de fondre la mantega. Apart, hem de batre els vermells d'ou amb el sucre i una cullerada d'aigua tèbia (optatiu substituir l'aigua per xerrés dolç o anís), fins que agafin una textura ben esponjosa. Llavors afegim aquesta mescla cremosa a la mantega tèbia. Seguidament li afegim la llimona, la farina i l'ametlla, mesclant-ho amb suavitat. En darrer lloc afegim a n'aquesta mescla els blancs d'ou pujats a punt de neu. Ja podem enformar la tarta dins un motlle untat amb mantega i farina, més o manco uns 30 minuts a 180°C. Hem de deixar refredar la tarta abans de desmoltllar-la i decorar-la amb sucre en pols, deixant marcada a sobre, amb una plantilla, la creu de Santiago. Us he donat la recepta de la Tarta de Santiago per ésser un



dels dolços més coneguts, però el ventall gastronòmic de rebosteria es molt més ampli; i així, Filloas, Melindros, Feuchos, Roscas, Tarta de orujo, Formatge amb Condony, Bica, etc, garanteixen que una sola visita a Galícia no sigui suficient i haguem de tornar per continuar degustant la "Cociña galega"

"Bo provecho e ata a vista".

Ens trobam aquí dintre de set dies.

Podem enviar les vostres aportacions gastronòmiques a parlemdecuina@cuinant.cat o bé a parlemdecuina@hotmail.com. Visítai www.cuinant.com per a més cuina i gastronomia..

Juan A. Fernández



ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Pena de mort i tortura. Absurds d'una humanitat

La producció de TV3 sobre Serrallonga, el bandoler m'ha portat a fer-me un grapat de reflexions. Pirates, bandolers, corsaris; no tot és el mateix. Serrallonga lluita contra l'ordre establert, mentre personatges amb altres denominacions com els corsaris, treballaven per encàrrec. Habitualment solia ésser una corona qui contractava el seus serveis, perquè ataquessin vaixells d'altres corones de manera tapada i encoberta; habitualment per qüestions econòmiques.

La sèrie la vaig trobar molt ben desenvolupada i el planell d'actors i actrius ben triat. Per cert la banda sonora, composta per Joan Valent, immillorable. No en escriure més sobre ella, però si em va esgarriar l'escena de les penes que li fan patir a Serrallonga un cop detingut. A més de passar per quasi totes les màquines de tortura; el sentencien a 100 lletigades a la plaça pública, tallar-li les orelles, a ésser esquarterat (enganxades amb cordes les extremitats superiors i inferiors a quatre cavalls, esperar-los fins que li traguessin tots els ossos i articulacions de lloc) i després penjar-lo. No acabava aquí, se'l decapitava de mort i el cap seria afixat dins d'una espècie d'urna feta amb ferros per exhibir al poble, com avís.

La tortura, dins la història de la humanitat, ha estat un element constant. Tant les físiques, mentals, i emocionals, la situació de Guantanamo n'és un exemple i confio que Barack Obama, la resolgui d'una vegada i si els que hi estan han de ser jutjats, que es faci, tot i respectant les normes dels drets civil.

La vida i la mort sembla que qui més qui manco, es veu amb capacitat d'atorgar-se el dret a administrar-la. No escric tan sols dels estats on és legal la pena de mort, sinó també de grups fora de "l'oficialitat" que també la practica. Narcotraficant, màfia, organitzacions de delinqüents comuns: ETA; sicaris que ben untats poden matar a qui se'ls senyali, pirates modernitzats (ara en lloc d'espases i armes de foc de

pedrenyal, porten fusells d'assalt), maltractadors, segons quins pederastes i/o violadors, éssers per a mi totalment desequilibrats.

Anant a la pena de mort, afirmaria que en alguns Estats USA té un clar component racista, segregacionista i econòmic. Són molt menys els de raça blanca en el corredor de la mort, com s'anomena la sala d'espera, que negres, xicanos, porto-riquenys o indigents. A 19 estats s'aplica la pena de mort a menors d'edat.

A altres països, on s'aplica la llei Sharia, són les dones. Un home pot ésser infidel les vegades que sigui a la seva dona i poca cosa li passa. En canvi a la dona, pot arribar a ésser lapidada. I l'homosexualitat, en alguns països d'orient mitjà, també és penada amb la mort. El cas de Xina i l'execució amb un tir al cap en un estadi de delinqüents comuns, és aberrant. No escriuré de totes les morts i assassinats que s'han fet en nom d'uns déus que s'han fet a la seva imatge i semblança per a defensar els seus interessos, ja que no bastaria ni una enciclopèdia.

Farà un grapat d'anys vaig estar a Jerusalem, al Museu de l'Holocaust. Hi ha un llarg passadís, rodejat de sales plenes d'espelmes enceses, que vas recorreguent, i mentre sents una veu que va recitant el nom dels més de sis milions de jueus exterminats i assassinats per la bèstia d'en Hitler i els seus coreligionaris. Vaig sortir amb el cor adolorit i amb els ulls plens de llàgrimes. Els genocidis, avui en dia encara n'hi ha. Els que s'estan cometent actualment entre grups ètnics, s'hauria de cercar la corresponsabilitat amb els darrers resavís de colonització i les declaracions d'independència i qui encara administra els recursos primers d'aquests països i trobaríem qui realment les està finançant. Faig aquesta referència arrel del genocidi continuat a la república del Congo entre Tutsis i hutus, una situació que és la història de mai acabar. La comunitat internacional a vegades és

bastant llosca al que està passant en el món, i em ve a la memòria Kosovo- Srebrenika, on els cascos blaus arribaren després que el genocidi s'hagués consumat. Hom és demana, per què aquestes ànsies d'una part de la humanitat per infringir dolor els altres éssers humans? Sotmetiment, poder... Quins sentiments poden generar aquestes aberracions?. Són persones tarades, desequilibrades, amb algun cromosoma defectuós? Què senten quan torturen, maten? O tal volta dins del seu desequilibri arriben al punt de justificar-ho com una acció normal i incluiu dins les seves ments malaltes s'ho poden arribar a justificar d'alguna manera, cosa que per mi és impossible de comprendre.

La història de la humanitat està plena de sang vessada, i en el segle XXI continua encara aquest absurd i tràgic degoteig del líquid de la vida.

Quantes generacions hauran de passar, per què aquesta horrible addició a matar, violentar, torturar, acabi d'una vegada?

Quin clima d'odi s'ha arribat a construir, per què sigui fonament d'una gran part de la humanitat l'infringir dolor i patiment, per intentar resoldre els seus conflictes? S'ha arribat a aprendre de la història que no ha aportat cap resolució ans bé tot el contrari, i la violència engendrada ha creat una espiral absurda i incongruent que s'alimenta i es nodreix a ella mateixa per seguir causant més dolor?

Tal volta tot el que he escrit siguin reflexions que em faig en veu alta i no serveixin massa per a modificar la situació que s'està vivint; però el que no podem fer és mantenir-nos en un silenci còmplice.

Josep Bonnin

